

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Faisala Husseiného a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **L. O.**, zastoupen Mgr. Janem Vytiskou, advokátem se sídlem Velehradská 88/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 7. 2024, č. j. 60 A 7/2023-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Vytisky, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Český Krumlov rozhodnutím ze dne 5. 4. 2023, č. j. MUCK 28848/2023/OS/JB, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 16. 8. 2022 v době okolo 12:10 hodin před domem č. p. 236 v ulici Polní v Českém Krumlově napadl poškozenou K. J., a to tak, že ji chytil za obě ruce a strčil, vlivem čehož upadla na zem. Žalobce se tedy měl jako fyzická osoba dopustit přestupku tím, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za to mu byl uložen správní trest napomenutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání. Na jeho základě Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 29. 5. 2023, č. j. KUJCK 67399/2023, toliko změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí tak, že upřesnil, že se žalobce daného přestupku dopustil „úmyslně“ a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Ten rozsudkem ze dne 16. 7. 2024, č. j. 60 A 7/2023-46, rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak zejména proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spisech.

[4] Šlo s ohledem na konkrétní okolnosti případu např. o to, že žalobce nebyl na příslušných audiozáznamech dostatečně identifikován. Zároveň podle krajského soudu žalobce soustavně navrhoval zásadní důkazy ve svůj prospěch. Správní orgán prvního stupně však bez dostatečných důvodů tyto odmítl provést či jejich neprovedení povrchně a nedostatečně odůvodnil. Přitom současně nevyváženě připustil a provedl pouze důkazy navržené poškozenou, byť mohl mít s ohledem na vyhocené sousedské vztahy důvodnou pochybnost o průběhu skutkového děje posuzovaného přestupkového jednání ve smyslu, jak jej líčila poškozená, resp. její matka. Dle krajského soudu bylo tím spíše provedení žalobcem navržených důkazů zásadní pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný však přes zjevné nesrovnalosti a nedostatky v provedeném dokazování i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uzavřel, že žalobcova přítomnost v místě a čase přestupkového jednání je prokázána výpověďmi poškozené a její matky a pořízeným (nekvalitním) videozáznamem, samotný skutek pak jen výpověďmi poškozené a její matky.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále *stěžovatel*) kasační stížnost. Tu odůvodnil odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tvrdí tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Kasační stížnost pak stěžovatel považuje za přijatelnou, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěný a má oporu ve spisu. Žalobce byl dostatečně identifikován a další dokazování ohledně jeho přítomnosti na místě tak bylo nadbytečné.

[6] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalobce. Ten považuje rozsudek krajského soudu za zákonný a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V této věci před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Kritérii přijatelnosti kasační stížnosti podávané žalovaným správním orgánem se Nejvyšší správní soud zabýval poprvé v rozsudku ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že takovou kasační stížnost lze považovat za přijatelnou „*pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu*“. Tato kritéria se uplatní i po novelizaci s. ř. s., která institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je nepřijatelná**. Stěžovatel neoznačil žádný skutečný důvod svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatel

pokračování

„pouze“ nesouhlasí s hodnocením skutkového stavu ze strany krajského soudu, neuvádí však, že by se při něm krajský soud dopustil *zásadního* pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud přitom již opakovaně judikoval, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudky ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Afs 94/2018-52, bod 25, ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 283/2018-39, bod 9, či ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Afs 354/2018-23, bod 9).

[10] Žádnou takovou vadu stěžovatel ve své podstatě nenamítá a ani Nejvyšší správní soud ji nezjistil. Krajský soud přezkoumatelně a pečlivě vysvětlil, proč nepovažuje zjištěný skutkový stav za dostatečný pro závěr o vině žalobce, a v tomto směru dal stěžovateli najevo, jakým způsobem lze vytýkané nedostatky odstranit. Stěžovatel netvrdí, že by rozhodnutí krajského soudu bylo v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, jeho námitky se pohybují výhradně ve skutkové rovině. Pouhý nesouhlas se skutkovými závěry krajského soudu nicméně přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupce žalobce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 8. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za jeden úkon právní služby zástupci žalobce náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu